

Sahiplik 9

– Bayram KAYA · 06 Ağustos 2018

Tufanlar ön ittifaka göre Sümerleri köleci yapılara dönüşmenin bir bitiş ve bir başlangıç tarihidir. Yeni bir var oluşun ittifak kültürleri, olmakla söyleniyordu. Yeni var oluş içinde bir öncesi düzen bir sonrasına göre yok oluyordu. Artık kolektif yapılar bitip kayboluyor, köleci yapılar başlıyordu. Çok daha önce de totem dönemden çıkılıyor, ittifaklı kolektif yapılara giriliyordu. İttifaklara göre totem yapılar bitiyordu.

Köleci temsilcilerin kolektif yapıdan çıkıp, kolektif sistemi bozmalarını işini yani bozgunculuklarını başarı diye hikâyeye ettiler. Başarı diye kullanılan bozguncu motifler de kendi kendisini çağıran tekrarlar nedeniyle (geri beslenim olan kontroller nedeniyle) bozguncu motifler inşanın aslına uygun modülasyon üzerine yapılan eklemeler olmak zorundadır.

Çünkü "sistemin kendi kendisini çağıran birikimle olan depo enerjisi kolektifti". İlk inşa tipi böyleydi. Köleci sahiplik inşa başlangıcı olmayıp kolektif inşayı ele geçiren enfeksiyonla oluştu. Eğer üreten ilişkilerden önce kölecilik bilinseydi köleci inşayı kurmak olası olurdu. Ki olası bile değildir. Çünkü kölecilik üretim hareketinin bilinmesiyle ancak olasıdır. Üstelik "üreten ilişkiyi bilmek" te köleci değil kolektif bir faaliyettir. Göç veren hareketler, göç yerine gelince konaklamıştı.

Yani geride kalanların yok oluşuna göre söylenecek olan köleci hikayeler içindeki tufan ile tufan sonrası kölecilik El Kayralı (üstün birinde gelen iyilik ya da kayırılma ile himaye görme işi) kurtuluş olmakla söylenecekti. İnsan için bilmek gibi bir kavram söz konusu bile olmayacaktı. Sanki baştan beri toprak ekiliyordu. Hayvan besleniyordu. Kumaş dokunuyordu. Yemekler pişiyordu. Aslında kolektif yapı içinde çıkan El, kolektif hafızayı çok iyi biliyordu. El'in söylemleri karşısında kolektif yapı kölelere bilinmez olmuştu. Bu nedenle El köleci yapıya kolektif hafıza ile sesleniyordu.

Bu biçimiyle söylenen bir başlangıç içinde El, kendisinin köleci sürece bilinmeyi bilmekle bilgi veren manaydı. Dahası El'in bilinmeyen hakkında bilgi vermesi El'in kendisini gaptten haber veren bir anlam olmasını kurnazca bir sofistikalik içinde; inancı imana kurgu ediyordu. Köleci imanlı temsilciler, içinde ayrıldıkları yapının yani kolektif ittifakın uzak bir köşesinde konakladılar. Konak yerlerinde El manalı inşanın süren günleri boyunca "kazanlar kaynatıldı". Kolektifi günlerdeki gibi birlikte yediler.

Siz başarı öykünüz içindeki kolektiflerin, kolektif yapıyı inşa edenlerin, yok oluş sebepleri siz iken; ne garip ki sırf sizin gibi düşünmüyorlar diye; onlar size göçme izni verdikleri halde, siz onları mantıken de olsa yaşatmayıp tufanda boğuyordunuz! Hem de bunu El'e yaptırıyordunuz.

Dahası kolektiflerin sizin gibi sömüren, sömürülen olan bir düşüncüyü benimsememelerini; inançsız olmakla izah edip, tufan yaratıp boğuyordunuz. Bu öyle bir nifaktı illetti ki günümüzde de aklı yadsıyıp

aynı köleci anlayış içinde olmanıza rağmen, siz sırf selefi değilsiniz diye sizi dışlıyordu. Sizler de köleci mantığa uyan salihlerden olup bacalı bir gemi ile kurtuluyordunuz!

Kolektif içindeki ayrılık sonrası konakladığınız ilk yerde, hikayedeki gemiyi de karaya oturuyordunuz. Tufan söylemi içinde göçü, gemi yolculuğu tufan yapıyordunuz. Göçün ilk konak yeri olan yerde kazan kaynatıp yemek yenmesi işini "kaynatılan kazanlar" ritüelini aslına sadık kalmakla ister istemez karaya oturan gemiden inenlerin yemek yeme seremonisi olanı da kaynayan kazanlar" olarak söylüyordunuz.

Sonraki sosyal yapıların El öncesine ait tarih bilinci yoktu. Onlar için tarih bilinci El'le başlıyordu. Aslına sadık kalınanı söyleyiş içinde olmakla söyleyen tufandaki anlatılanlarla "kazan kaynatmanın" kolektif mantığını bilmiyorlardı.

El gaiple biliyordu ki kaynatılan kazanlar, ilk ön ittifaklardaki sözleşmeleri meşru eden deklarasyonların şöleniydi. El bunu anmakla El kendi köleci sözleşmesine bu eski hatırayı pekişen geri beslenim ritüelini kendisine meşruiyet dayanağı yapması, geçmişe olan bir atfın vurgusuydu.

Kendi öncesini takip eden bu mantıki tutum, tarihi sürekliliğin kendi kendisini çağırmasıydı. Rekursif süreç gereği El şimdiki "kazan kaynatma" söylemiyle geri beslenim ya da geri bağlanım yapıyordu. Fakat El'in verdiği şölene katılanlar bu bek raundu bilmiyorlardı.

Geri bağlanım olan ritüelce kutsal ant içmeler seremonisiyle pekişen köleci ant içme de o kutsal oluşa bir vurgu yapmanın şöleniydi. Üreten ilişkilerin ittifaklı şölenleriydi. El geçmişi kararttığı için geçmişin (birikmiş depo enerjinin) ileriye olan etkisi ister istemez anlatılanlarda metaforlar oluşuyordu.

Tabii ki bir karartma, gelecek çağın koşulları içinde başka bir aydınlanmanın yeni bir hikâye yorumu olan karartma, metaforun yeni bir versiyonu olacaktı. Buğu gücünün buharlı makinalarda ve buharlı gemilerde kullanılması iledir ki 18. Yüz yıla gelene kadar tufandaki gemi (arca), üç katlı olma, bacalı olma, "kaynatılan kazanları" metafor süz anlamanız olanaklı değildi."

Gemiye yüklenmiş yakmalık kereste kömür lafzı geçmiyordu ama olsundu. Buharlı gemi icat olana kadar Nuh'un gemisinin "bacası" ve "kaynatılan kazanlarıyla" buharlı bir gemi olabileceği söylemi içindeki anlatımın böylesi bir "zekâ pırlıtsına" neden olacağı hiç düşünüleliyordu!!! Gün gelecek nükleer reaktörün kalbi olarak ta söylenebilecektir.

Çok basit tarihi gerçekliği ve tarihi açıklaması olan üç katlı ve bacalı gemi konusunun ayrıntılarına hiç girmeyeceğim. Ama kaynayan kazan, ısınan sular bahsini basitçe söyledim ve söyleyeyim. Eski Kudüs tapınağının önünde; altında ateşler yakılan, 12 tunç boğa motifli 44 000 litrelik dev bir tunç kazandan havuzlar bulunmuştu.

Kudüs eski ahitlerin yapıldığı bir kült merkezi olmakla ittifakların kutsal panteon çekim alanıydı. Büyük buluşmalı tapınak törenlerinde bu kazan kaynatılıyordu. Tuzu (tufan söylemindeki "tuzlu su" mantığı), biberi, tahılları eti kazanın içine atılıp pişirilmekle, pişirilen yiyecekler katılımcı grupların kolektif yararlanmasına sunuluyordu.

Hep bir arada kaynatılan kazanlardan yemek yemek eski bir antlaşma ahdi olmakla; kardeşliğin, hele de kolektif oluşun altın vuruşu olan bir gelenek ve kutsal ritüeldi. Zaten tüm tapınak ve şölen buluşmaları düğünler toplantılar vs. hep bu tür ortak kaynatılan kazanlarda yeme içmeye vurgudur. Değilse herkes kendi ürününü kendi kazanında ayrı ayrı kaynatabilirdi.

Tufan hikayeleri sonunda El'e biat etmekle yapılan köleci ant içmeye seremonisi de kaybolan geçmiş karşısında şimdiki hayatın iman sayesinde kurtulanlar olması ile söylenmesi de köleci temsilcilerin "iman üzerinde iman kuvvetiyle başarılı olmanın hikayesine dönüşüyordu.

İnanıcı iman; biyati geri beslenme içindeki çevrimlerle vaat olmanın anlamasıydı. İman manaca ve köleci eylemle hep biate geri beslenme yapıyordu. Kölecilik biati iman üzerinde kendi kendisini çağırarak sömürüye dönüşüyordu.

Kolektif yapıya göre doğru yolda sapıp, azıtanlar; insanlığın başına köleciliği saran El inancısı olan köleci temsilcilerdi. Köleci temsilcilere göre azıtır, sapıtmakla doğru yoldan ayrılanlar; El'in sözüne kulak vermeyenlerdi!

Birincilerin çıkarım dayanakları tarihi kesikli süreklilik içinde devamlılık oluşla; kolektif oluşla, kolektif üretim hareketi oluşla, somut ve nesnel. İkincilerin suçlama çıkarımları soyut temelsizdi. Örneğin sosyal oluş, toplumsal oluş ve üretim hareketi "kolektif hareketle" başlamıştı. Ama köleci mantalite ile hiç başlamamıştı.

Kölecilik te; para gibi, faiz gibi, kâr gibi, finansman, arz talep, enflasyon gibi vs. üretim hareketinin bir unsuru değildi. El ahdi vaat ve öznel. Hep suçlamaydı. Ve tarihsel haklılığa iman etme tarihsel başlangıç olmayan El imanlı söyleyişler içinde imansızlık üzerinde mesnetsiz olacaktı.

Eski ön ittifaklı buluşmalar bir yanda yeme içme tanışma gibi şölen havasında olduğu için "kazanlar kaynatılıp yemekler pişiriliyordu". Her gün bir grubun totem ürünü neyse; koyunsa kazanda koyun kaynatılıyordu. Buğdaysa, mısırsa kazanda buğday, mısır kaynatılıyordu. Her biri bir günde pişirilip yemekle; bir gruba haram olan eski totem yiyeceği bu şölen ziyafeti ile ittifakı ilah yiyeceği oluyordu.

Kolektif yapıya karşı olanlarla vaade kanalar, kolektif yapısını bıraktı. Kolektif yapının bir başka ucuna ya da dışındaki bir boş alana doğru yapıyı terk ettiler. Yeni yapı oturana kadar bir süre kolektif olup; ortak sofralarda yemek-yemek zorundaydılar. Siz yadsısanız da bir inşaya başlamanın ön şartı olan yasal zorunluluk buydu (kolektiflikti).